

Xavier Domènech, la llibertat és un diari

Il·lustració: Maria Picassó

Potser no l'heu tractat mai, però el coneixeu de llegir-lo: Xavier Domènech Sala, la ploma més prolífica de *Regió7*! Des d'aquell primer número especial de 1978, on va col·laborar tot i fer la *mili*, que el Xevi no ha parat mai més de fer-ho. Ha estat la seva manera de viure la ciutat i fer-se-la seva, ell, que va créixer a Sobrerroca -i a Sant Miquel, i altre cop a Sobrerroca, al número 2, on la mare va parar perruqueria al mateix pis on s'estaven. Sentinella amatent de la casa gran, des del balcó observava les anades i vingudes, i tot el món de botigues i pageses que formiguejaven en aquell barri on va obrir els ulls el 1955. La infantesa, al costat del seu germà Joan, és la dels estius feliços vora l'estació de Sant Pere Sallavinera, «un món on podies perdre't per boscos, camps i corriols. Allà em vaig aprendre els trens de cada dia, els de Lleida, el Xangai de la Corunya, el correu de Barbastre... Somniava ser ferroviari!». També hi haurà la parròquia a la Seu i, als vuit anys, l'Estol, a l'agrupament escolta de Sant Francesc, amb coneixences que sempre més l'acompanyaran -els Joan Sardà, Pep Ribas, Nasi Segon, Nasi Perramon, Pep Huguet, Miquel Asensio... Després vindrà la revista *Xarxa*, editada al Cor de Sant Josep, i fins i tot, l'únic episodi de militància política, aleshores que calia canviar món i país i -som a 1974- creixien arreu grups clandestins de voluntat progressista. Era la Comissió de Promoció Política que esdevindria la Unió Socialista del Bages. I de la seva implosió va sortir gent per al PSAN, el PSC d'en Pallach o -al món hi ha de tot- aquells que seguiren fins a la unió amb el PSOE. «També companys de trajectòria anarquitzant. Per entendre'ns, tots els que no érem del PSUC». Però el Xevi prioritzava escriure. Li agradava i alguns professors del Peguera ja li havien pronosticat en el seu pas pel preparatori i els batxillerats elemental i superior. Després se'n va anar a fer Ciències de la Informació a l'Autònoma. El pare, en un autèntic elogi a la professió, ja el va advertir que acabaria «com el Pintó de la ràdio, que també ha de fer hores pel diari i treballar nits i caps de setmana!». El cas és que *Regió7* es va gestar durant el seu pas per l'exèrcit «però jo coneixia el Gonçal Mazcuñán, i el Macià, la Parcerisas, el Comellas... i comptava que m'hi farien un foradet». En serà redactor (1979-86), subdirector (1986-95) i director adjunt fins al març del 2020, quan es jubila. En el trajecte, fins i tot va dirigir, a la mateixa casa, Televisió de Manresa (TVM). «D'aquells primers em penso que he estat, amb Mercè Puigpelat, dels darrers a jubilar-me». Però no se n'ha pas desenganxat del tot i

practica la gimnàstica mental d'un article cada dia que l'obliga a llegir els altres diaris, escoltar ràdio o resseguir una selecció de twitter. «Després del cafè amb llet, són tres hores de disciplina abans no queda, diguem-ne, embastat. I m'agrada perquè m'obliga a fixar-me en tot allò que passa al meu costat». Ara estiuja llargament al Port de la Selva i cada matí tiba de digitals, encara que l'olor de tinta i el tacte del paper li semblin insuperables. S'afaita només cada quatre setmanes i - s'ha aprimat quinze quilos- mira de fer salut. Això sí, enyora aquell temps en què amb moltes menys prevencions era fàcil parlar amb alcaldes o regidors, en un periodisme i política sense filtres. Però tampoc prepara unes memòries, ell que ha sabut tant de tot i de tothom: «el que sabia és el que vaig publicar. No conservo cap carpeta de secrets!». I al capdavant defensa el futur del periodisme. Com els bons ferroviaris sap que tot és cosa de puntualitat i prioritats «...per tal que la teva capçalera quedi sempre per sobre de les xarxes com TikTok!».